

kan der være god grund til, for det er jo sådan – som jeg i øvrigt har sagt tidligere i dag – at hele det område, der er til diskussion i dag, er indeholdt i de omfattende reguleringer, der er fastlagt af Boligministeriet, Sundhedsministeriet og Undervisningsministeriet samt af Arbejdsministeriet via Arbejdstilsynet.

Området reguleres via embedslægeloven, og embedslægen kan give påbud. Området reguleres via lov om forebyggende sundhedsordninger for børn og unge, og i den forbindelse bør den kommunale sundhedstjeneste nævnes. Og området reguleres af byggelevn med dens bestemmelser om konstruktion, brandventilation, temperatur og lyd og lys samt sikkerheden på legepladser og andre arealer. Sammenholdt med arbejdsmiljølovens udvidede områder er der altså masser af muligheder for at regulere området sådan, at der kan forebygges imod de problemer af forskellig karakter, som det skal erkendes at der er.

Spørgsmålet er så, om disse værktøjer bliver brugt godt nok, og det gør de efter Socialdemokratiets opfattelse ikke, for så havde vi ikke de problemer, der peges på, og de værktøjer skal bruges. De skal bruges i en koordineret indsats blandt de ansvarlige ministerier, og der bør fastlægges sektoransvarlighed og udarbejdes handlingsplaner, hvis klare sigte er at få afhjulpet de problemer, der er, og i den forbindelse må amter og kommuner også spille en aktiv rolle.

Dette er Socialdemokratiets budskab til de ansvarlige ministre. Og forældrekredse, skolebestyrelser, institutionsbestyrelser, gymnasiebestyrelser og erhvervsskolebestyrelser osv. har efter vores opfattelse også et ansvar for, at problemerne løses, og de har rig mulighed for at trække på de tilstedeværende værktøjer.

Den kommunale sundhedstjeneste må i aktion, bygningsmyndighederne må nu i gang, embedslægen må give påbud, hvis der er behov for det, og Arbejdstilsynet kan i nogle tilfælde bruges, osv.

Børn og unge skal have en god oplevelse i vores institutioner, og det kan de få, hvis der udvises ansvarlighed, og hvis de værktøjer og virkemidler, der eksisterer, bruges i en koordineret indsats.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Jeg tror, det må være klart for alle, der hører hr. Ole Vagn Christensens opremsning af, hvilke forskellige redskaber og kontakter der er at

trykke på, at hvis den koordinering skal foretages af forældrene eller eventuelt børnene – hvis man forestillede sig det – er den ret vanskelig. Det er også ganske tydeligt, at hr. Ole Vagn Christensen indrømmer, at der er problemer, at de ikke er løst på nuværende tidspunkt, og at det vil være godt, hvis de kunne blive løst, og så anbefaler han derefter ministeren at gøre noget mere ved det og prøve at se, om der ikke kan laves en plan, og at få tingene koordineret. Jeg synes, Socialdemokratiets bud er lidt tyndt på det punkt.

Man må også sige, at den tilstand, der er nu, er jo ikke opstået sådan overnight. Den har været her gennem flere år, hvor forældre, institutionsbrugere og personale har påpeget problemet, så derfor kan det undre, at man hverken fra ministeriets side, fra regeringens side eller fra Socialdemokratiets side har sørget for, at den såkaldte koordinering faktisk fandt sted.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Den skal blive meget kort, for det synes jeg faktisk debatten fortjener.

Hr. Bruno Jerup fremførte, at Socialdemokratiets argumentation var noget tynd. Men jeg har ligefrem stået her og erkendt, at der er nogle problemer, som også er påpeget fra anden side, og at vi er gået i gang med at tage fat på den opgave. Så må vi se, om de instrumenter, vi her har valgt, kan løse opgaven, og kan de det, er det ikke en tynd argumentation, jeg har stået med.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Det er jo altid rart, når der er en erkendelse, selv i Socialdemokratiet. Men jeg kunne godt tænke mig, hvis hr. Ole Vagn Christensen måske kunne give mig et bud på, hvilke tidsrammer vi snakker om, inden vi får draget nogle konklusioner. Sidste gang vi havde et hurtigtarbejdende udvalg, tog det 1½ år, og det, jeg godt vil vide, er: Hvor lang tid snakker vi om? Snakker vi om et par måneder eller om et halvt år?

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Når vi står her og fremfører, at vi mener, at problemerne skal løses, og at de instrumenter, der er til rådighed, kan løse dem, er det selvfølgelig, fordi vi ønsker, at det skal gå så hurtigt, som det overhovedet kan lade sig gøre.